

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

'Ενταῦθα : ἐτησίαι γρ. 200 | 'Εξάμηνος γρ. 110 | 'Επαρχίαι καὶ ἐξωτερικόν : 'Ετησίαι γρ. 220 ἑξάμηνος 120'

Ἡ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΕΙΡΗΝΗ — 'Ακόμη πεινασμένα μου εἶναι! Νὰ δοῦνε τότε

ΒΑΣΑΝΑ...

— Έρχεσαι να ξεσκάσουμε λιγάκι; με είπε ο φίλος μου και με τράβηξε στο καπηλειό.

— Μά, νομίζεις πώς θα ξεχάσης τα βάσανά σου; με το κρασί; Την ώρα που θα συντροφεύεις τα ποτά θα τα ξεχάσης για θά τα θυμηθής πάλιν μεια από την μέθη. Θα είνε τότε πειδ βαρεία, πειδ δυσβάστακτα. Η μέθη για ώρες μόνον θα σ' ανεβόση εις αϊθέρια ύψη, μακρυνά από τα βάσανά σου, για να σέ ρίψη κατόπιν απότομα έάνω τους να συντριβής από τον πόνο και την λύπη. Κι' έπειτα τα δικά σου βάσανα τι άλλο θα είνε παρά έρωτοδουλειές;

Με όποιαν άπάθειαν αλήθεια το λές; Πόσοι και πόσοι κακολογούν και γελούν για το ιδανικό, το λεπτό, το άγιο αυτό αίσθημα της αγάπης.

Θαρρείς που λογαριάζω κάθε άλλο βάσανο έμπρός στο βάσανο της αγάπης μου;

— Έγώ, νόμιζα πώς μόνον ο Σοφοκλής εις την Αντιγόνην τιν έγραψε το περίφημο «Έρωσ άνίκατε μάχον...» αλλά, να τώρα που έρχεσαι και σ' να με το ξεφωνίσης και θα καταλήξη. Ίσως με την απόδειξίν του.

— Έχεις δίκαιον ν' άστειεύκοι γιατί ποτέ σου δέν θα αισθάνθηκες ζωντανόν έρωτα μέσα σου και χωρίς να μ' άφήσης ν' άπαντήσω, έξηκολούθησε.

— Ολόκληρα δύο χρόνια την αγαπούσα σάν τρελλός. Δέν ήταν άγγελος μά ειχε, το πρόσωπό της χυμένη μιά συμπάθεια, μιά λευκότητα, μάτια κουρασμένα και πάντα σάν λυπημένα που με τυρανούσαν για να διαβάσω το μυητικό που έκρυβαν, όλόξανθα μαλλιά που μ' έτρελλαιναν. Την έλατρευα και τώρα που θα έκαμνα την τελευταίαν θυσίαν, την τσάκωσα να μ' άπατά. Δέν έχω δέ τώρα την δύναμιν να την χωρισθώ, να την μισήσω και την αγαπώ ακόμη έστω και άπατημένος. Φαντάζεσαι την θέσιν μου.

— Καθμένε, έκαμες την πειδ μεγάλη τρέλλα ν' αγαπήσης. Πάσι ο καιρός που αγαπούνταν σ' αληθινά. Είνε σπάνια έξαιρέσεις τώρα. Η κοινωνία τώρα δέν σέ άρνείται το δικαίωμα να φλερτάσης στα σαλόνια.

— Να γελάς και να γελοιόσαι — μα θα σέ κοροϊδέση, θα σέ πη μωρόν όταν θελήσης να λατρεύσης. Η ελληκρόνεια έσβυσε για βασιλεύση η αλληλαπάτη. Ο αληθινός έρωσ υπάρχει γραμμένος μόνον εις τα έργα των αισθηματικών συγγραφέων και θα τον έξυμνούν ακόμη οι ποιηταί ώσπου να τον βαρεθούν κι' αυτοί. Άλλωστε δέν είνε εύκολον να σ' αγαπήση αϊώνια μια γυναίκα. Είς ένα βιβλίον του

γεματον γνώσεις «Καρακτέρ» ο Λαμπουγέρ λέγει: Η γυναίκα — δηλ. η μεγαλειτέρα μερίς — όταν ένα μόνον έχει έραστήν νομίζει ότι είνε μια ξεπεσμένη, ανίκανη, ένω όταν αγαπά πολλούς νομίζει ότι είνε κοκκέτα, έμορφη, λεπτή, αξία και αυτοθαυμαζόμενη υπερηφανεύεται.

Παιξε, γέλασε, ύποσχέσου — τα ίδια να είσαι βέβαιος θα σέ κάμουν να μην αγαπήσης, θα μετανοήσης. Άλλα θα είνε σργά...

Ναί, είνε σργα πειά, αδύνατον, ψιθύρησε.

— Έλα, βίασε την καρδιά σου, θα την ξεχάσης. Αγάπησε — όχι με την καρδιά σου — μια άλλην και θα ξεχάσης την άπιστη.

— Αδύνατον, ποτέ. Η κοινωνία ήμπορεί να δίδη δικαίωμα και εις μεγαλειτερα έγκλήματα — διότι για μένα η άπάτη στον έρωτα είνε έγκλημα — μα η καρδια δέν περιορίζεται. Η καρδιά, αγαπημένε φίλε, μαθε το — διαταζει χωρίς να δέχεται διαταγές.

Κυβερνά, δέν κυβερνείται. Ναί ήθελα να ήμπορούσα να έβγαζα μέσ' απ' την καρδια μου την γερα χαραγμένη, την άσβυστη εικόνα της, να ξεριζώνω το μέγα αίσθημα, μα λυγούνα αι δυναμεις μου.

— Τέλος, πάμε είπα, αφού το θέλης να πορης άνιφάρμακον στον πόνο σου σ' το Ζυθοπωλείον.

Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

Μ Λ Υ Π Η

... Μιά γρηούλα μ' ένα μαύρο μαντήλι στο κεφάλι, με πάλσι μαύρα ρούχα, πηγαίνει καθημερινός τον ίδιο δρόμο τον όποιον της έχάραιε η τιχη για τον ύπαιλιτο χρόνο της ζωής της... Στο λίγο μέρος του προσώπου της το όποιον αφήνει να φαίνεται το μαντήλι, διακρίνει κανείς την λύπη, το πόνο της μάννας τον όποιο άφηκε για δώρο ο χάρος. Προχωρεί πάντα με το κεφάλι σκυμμένο προς τα κάτω, χωρίς να προσέχη εις την συναντιάντας αυτήν... Μία σκέψη και μία φωνή άκούει πάντα να κτυπή εις το πούτι της... η φωνή της αγαπημένης της, που έπαισε να άκούη από όλόν χρόν...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ

Χρυσόνει η μέρα κι άνοιξαν
των λουλουδιών τα φύλλα,
στην πρωινή της άνοιξης δροσιά
με πιάνει άνατριχίλα.

Κάτι κι έγω θα σκέφθηκα
καλό για τ' όνειρό σου.
Πάρε λουλούδια για στολή, μ' αυτά
σκόρπισε γύρο μέρα και μυρώσου.

Μές στη δροσιά της άνοιξης
τα ταπεινά μαζεύεις ία.

Μές στο χρυσόνειρο το πρωινό
μάγος μου φαίνεσαι όπτασία.

Γ. Π.

ΤΟ ΚΕΡΑΣΙ

Είπαν τα δόντια στα κεράσια:

— Έχωθήκαμε σε σάρκες και έλουσθήκαμε σε πυκνούς χυμούς και έσυντρίψαμε κάθε εκλεκτήν εκδήλωσιν της δημιουργίας, άναζητούντα την ήδονήν, αλλά κανένα δέν μās έδωκε την ιδιικήν σου δροσόβολην χαράν.

Το κεράσι έγέλασε σε δυνατές άποχρώσεις του έρυθρού:

— Χα χα χα... Ημουν λουλουδι λευκό, κατάλευκο, πλούσιο σε μαλικιώτατον άρωμα... Ημουν ένα χάσμα σεμνό... Μίαν ήμέρα, που γελούσε με τον άνοιξιάτικον ήλιο, έννοιωσα κάτι σαν άγάπη και σαν άθανασία και το εκλεισα μέσα μου. Έπρεπε να το φυλάξω καλά κ' έξήτησα από την γην, από τον άέρα, από τον ήλιο, κόκκον προς κόκκον, σταγόνα προς σταγόνα, ό,τι μου έχρειάζετο δια να το περιφρουρήσω. Εκλεισα έντός μου την ύπόσχεσιν της αύριον και όλη η στοργή μου προς αυτήν έγινε χρώμα, χυμός, σάρκα...

Τα δόντια, σαν να μην έννοιωσαν τίποτα, έγλίσησαν άπάνου στην λεπτήν αιματόχρωμην φλούδα του και είπαν:

— Ω, ωραίο κεράσι!... ωραίο και γλυκό κεράσι!...

— Ωραίο!... άπάντησε το κεράσι δέν υπάρχει γι' σός τίποτα ωραίο... μόνον άνάγκη για τη στιγμή και για την αύριο ύπάρχει και αυτή κυβερνά. Αυτή έκλασε την όμορφιά μου κι' αυτή έγέννησε την σκληρότητά σας. Αν δέν υπήρχεν αυτή δέν θα είσαυθε τόσο κοφτερά, τόσο σκληρά, που να κατασπαράζετε κάτι πολν σκληρότερον από ένα κεράσι. Έσείς μπορείτε και άνθρωπον ακόμα, και τον ίδιο έαι τό σας, να συντρίψετε... ένω ήμεις...

— Άαααα... είπαν τα δόντια κ' έχώθησαν στην εύχυμη κόκκινη σάρκα του κ' άφου έπιπίλισαν τους δυνατούς και δροσερούς χυμούς της, συντρίψαν και αυτόν τον σπέρον — κρούκ — κρούκ...

Άλήθεια, δέν υπάρχει τίποτα πιό σκληρότερο απ' τ' ανθρώπινα δόντια. Το κεράσι είχε δίκαιο...

Μπαράν

Θ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΕΡΟΣ ;

Έλλείπει χώρον αι άπαντήσεις του «Ξανθού Γάλακτος», του «Σάκα του Οινόχου» και η πολν έξυπνη της «Σπουδαγμένης» θα δημοσιευθούν εις το προσεχές.

ΝΕΟΣ γνωρίζων την ροσαικήν, γαλλικήν, έλληνικήν, όμιλιών και όλίγον την άγγλικήν, ζητεί θέσιν έστω και διερμηνέως. Πληροφορία παρ' ήμιν. (2)

ΑΠΟ ΤΟ ΔΑΝΤΕΛΕΝΙΟ ΜΟΥ ΤΣΑΝΤΑΚΙ

ΛΟΥΛΟΥΔΟΚΑΥΓΑΣ

Τσάπ, τσάπ, ακούεται τὸ τσαπὶ τοῦ περιβολάρη μέσα ἀπὸ τὸ κηπάκι, ποῦ τὸ μενεξεδένιο ξεψύχισμα μιᾶς οὐρανιας ἡμέρας τοῦ χάριζε μιὰ μυστικὴ ὁμορφιά.

Σὲ κάθε τσάπ καὶ μιὰ ριζούλα ξεκολλοῦσε ἀπὸ τῆς μαννούλας τῆς τὴν ἀγκαλιά.

Μιὰ λουλουδένια ζωὴ ἔσβυνε, γιὰ νὰ γεννηθῆ μιὰ ἄλλη πειὸ ζωηρή, πειὸ γόνιμη. Ὁ περιβολάρης ἀκούμπησε τὸ τσαπὶ στὰ γόνατά του ἔστριψε τῆς χονδρὸς παλάμες του στὰ πλάγια τοῦ τρούπιον πανταλινοῦ του κι' ἔστριψε ἕνα τσιγάρο. Ἐτσι ὀρθὸς ὅπως στεκότανε μὲ τὸ τσιγάρο στὸ σιόμα καὶ μὲ τὸ χέρι στὸ τσαπὶ ὁμοιάζε μὲ κατακτητὴ ποῦ ἤλθε κι' ἔβγαλε ἀλύπητα τοὺς παληοὺς κατοίκους κι' ἔβαλε τοὺς δικούς του...

Ἡ νεοφυτευμένες βιολέττες φρεσκοποτισμένες ἐσθίονταν μὲ φαντασία ὁλόρθα τὰ κεφάλια τους, σὰν νάλεγαν στὰ σωριασμένα μέσα στὸ καροτσάκι παληὰ λουλούδια: Ἦλθαμε ἐμεῖς τώρα στὰ πράγματα. Θὰ δῆτε τί μυρωδιὰ ἔχομε νὰ σκορπίσωμε ἐδῶ μέσα!!!

Μιὰ μέλλα, ποῦ ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς εἶχε τὸ ἕνα τῆς μάγουλο ἀσπρο καὶ τὸ ἄλλο τῆς κόκκινο, ἔβγαλε τὸ μακρὸ τῆς φύλλο ἔξω ἀπὸ τὰ στοιβαγμένα ἀπάνω τῆς χώματα, σὰν γλώσσα ἐμπακτικὴ, σὰν νάλεγε: Νὰ σὰς δοῦμε δά. Μόνο μεθαῦριο ποῦ θάρθουν τὰ παιδιὰ μας θὰ σὰς εἶρον γιομάτες κάμπες.

— Κι' ἐκούνησε τὸ κεφάλι μὲ οἶκτο. Ἡ βιολέττες ἐτίναξαν τὰ φύλλα τους ἀπὸ τὰ γέλοια. Τὰ κλαδιὰ κάτι μουρμουρίζαν γιὰ τὸν γυναικοκαυγᾶ. Ἡ τριανταφυλλιὲς ἔκαμαν νόημα στὴν μέλλα νὰ τῆς τὰ ψάλλῃ ἀκόμα τῆς βιολέττας, γιὰ νὰ ξεθυμᾶνον γιὰ τὸν ἀχώνευτο τρόπο τους. Τί τάχα θὰ τοὺς ἔδιναν λιγάκι λουσο καὶ μυρωδιὰ στὸν κῆπο καὶ κατόπιν θάφιναν τῆς κάμπες νὰ τοὺς κάμουν τὶ φύλλα τους σὰν κόσκινα.

Καὶ μιὰ γερόντισσα γαζία ἐγύρισε στὴ γειτόνισσά τῆς τὴν λουίζα, ποῦ εἶχε καὶ αὐτὴ φριζή, κι' εἶπε τινάζοντας τὴ ροδχά τῆς:

Τί ἀδιαντροπιὰ, ἀδερφοῦλα μου, τί ἀδιαντροπιὰ στάλα! Οὐτε στάλα ντροπῆς, ψεσινὰ παιδιὰ!

Μόνον μιὰ κουτσουρεμένη στριγγλόγορα ἀμυγδαλιά, ποῦχε χαλάσει κόσμο στὰ νειάτά τῆς, ποῦ δὲν εἶχε ἀφήση τὸν ἦλιο νὰ δώση σ' ἄλλον φιλὶ καὶ γι' αὐτὸ τώρα κάθεται κουτσουρεμένη, δὲν κουνήθηκε καθόλου. Τῆς ἔκοσαν τὸν βῆχα.

Τί νὰ πῆ; Ἡ μπομπὲς τῆς βιολέττας ἦσαν καὶ δικές τῆς μπομπὲς εἰς μεγαλύτερο βαθμό.

Ἐνας πανσὲς ποῦ εἶχε χύσει ὅλο τὸ αἷμα τῆς καρδούλας του ἀπὸ τὸ πλάκωμα

μέσα στὸ καροτσάκι ἄκουσε τὸν καυγᾶ κι' ἀφοῦ ξετρύπωσε μὲ κόπο τὸ κατάχλωμο κεφάλι του ἄρχισε νὰ μονολογῆ μὲ παράπονο: Ἐγὼ εἶχα ἀκόμα ζωηρὰ χρώματα σαν τῆς χνουδάτης πεταλούδας. Ἐγὼ εἶχα ἀκόμα μπουμπουκάκι ν' ἀνοίξω. Γι' αὐτὸ μὲ ξεροζίζωσαν;

Στα τελευταῖα του λόγια μιὰ σάπια ντάλια, ποῦ τόση ὥρα ὁ περιβολάρης δὲν τῆν εἶχε δῆ, τοῦ ἤλθε κατακέφαλα σαν νὰ τοῦ ἄλλεγε:

Να χαθῆς, γελοῖε, ἀκόμα δὲν μπορεῖς νὰ τὸ καταλάβῃς πῶς ἐμεῖς δὲν εἴμοστε πεια τῆς ἐποχῆς;

ΚΑΤΙΝΑ Γ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Μὴ μιλάς γιατί μοῦ φαίνεται πῶς σπαταλᾶς τὴν ψυχὴ σου σὲ λόγια. Κάλλιο σιωπηλὰ νὰ στέκῃς νὰ σὲ βλέπω, γιατί εἶν' ἀνάξιος ὁ νοῦς μου νὰ θυμᾶται κάθε ὁμορφιά ποῦ τὸ ὄλον σου δείχνει.

Πῶς νὰ τὰ θυμοῦμαι, ἀφοῦ σὰν ἐπαναλάβεις μιὰ κίνησι, ἕνα χαμόγελο, ἄλλα θὰ μοῦ φανοῦν; Ἡ πειὸ ἀσημαντὴ κίνησι σου ἄμα μὲν διαφεύγει, σπουδαία ἀπώλεια μοῦ φαίνεται. Ὅποτε σὲ σκεφθῶ σὲ σκέπτομαι μὲ ἄληθινὴ χαρὰ, ὦ! λύπη πρέπει νὰ πῶ γιατί λυποῦμαι ἀπ' τὴν πολλὴ χαρὰ. Μὲ τὸ πρόσωπό σου ἀγάπησα χίλιες φυσιογνωμίες καὶ ὅμως ἀγαπῶ μοναχὰ τὸ πρόσωπόν σου. Σοῦ ζητῶ μὲ τρόπο τέτοιο σὰν σὲ ἰδῶ, λὲς καὶ εἶνε ἡ πρώτη στιγμή ποῦ σὲ γνώρισα. Λεῖπεις γιὰ λίγα λεπτὰ καὶ σὸν γυρίσεις, ἔχω νὰ σοῦ πῶ, τόσα πράγματα λὲς καὶ ἡμέρα ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ.

Πές μου, ἄμα βλέπω μπροστά μου ἕναν ἄγγελο, πρέπει νὰ ξεχνῶ καὶ μιὰ στιγμή πῶς ὑπάρχει Θεός;

Δάκρυσε γιὰ ἕνα δυστυχισμένο καὶ κῦτταξε ἐμένα, σὰν θὰ πέφτη τὸ δάκρυ σου γι' αὐτόν.

Μοῦ φαίνεται πῶς χάθηκε ὁ ἑαυτός μου, ὁ ἑαυτός μου ποῦ ζῆ γιὰ τὴν ἁμαρτία καὶ ποῦ τὴν συλλογιέται τώρα μόνο ποῦ θυμᾶται καὶ σένα.

ὦ! Μητέρα ποῦ πόνεσες γιὰ τὸ πειὸ πονεμένο Παιδί, ποῦ τὰ δάκρυα πῆρες ἀπὸ τῆς πηγῆς τοῦ Παραδείσου γιὰ νὰ τὰ σκορπᾶς σὲ κάθε λυπημένο, κῦτταξέ με, σῶσε με, γιατί ὅσο πονῶ τόσο κι' ἀγαπῶ. Ἄν δὲν ἔχεις δάκρυα, πές μου, νὰ σοῦ χαρίσω τὰ δικά μου, κι' ἀπ' αὐτὰ ἄφησε ἕνα νὰ κυλίση, ὄχι γιὰ μένα, γιὰ ἄλλον σὰν θὰ κῦτταξῆς ἐμέ.

(Ἐκ τοῦ Δανικοῦ κατὰ μετάφρασιν Γαλλικῆν).

S. FRANKER

JEAN RICHERIN

DE L'ACADEMIE FRANCAISE

ΜΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ἐνα πρωὶ ἤλθε ὁ Φρεσσὸν καὶ τὸν ξυπνᾶ νὰ τὸ πάρῃ μαζί του διὰ τὴν Λάντρο—λα—βίλ, ὅπου θὰ ἐγίνωντο οἱ γάμοι του καὶ παραπονεῖται διότι σχεδὸν τὸν εἶχε ξεχάσῃ ὁ Λουκιανός.

— Ὅστε εἶσαι ἐρωτευμένος, τὸν ἐρωτᾶ ὁ Λουκιανός.

— Εἶσαι τρελλός; Ὅχι, ἀλλὰ εἶμαι εὐχαριστημένος. Παίρνω τὴν πειὸ πλουσία τοῦ χωριοῦ. Ἐχει κι' ἕνα σπητάκι σὰν ἀνάκτορο.

— Κι' ἡ μέλλουσα;

— Εἶνε ἡ πειὸ τυχερὴ, σὲ κληρονομίεσ στο χωριὸ τῆς. Καὶ μεταξὺ μας παρακαλῶ, δὲν εἶνε τόση ἔμορφη σὰν τὸ σπῆτι. Μὰ ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω τὴν μανίαν νὰ θέλουν γυναῖκες ἔμορφες. Ὁ Λουκιανὸς πῆγε εἰς τοὺς γάμους καὶ δέχθηκε μάλιστα νὰ γίνῃ παράνυμφος.

Ὁ Λουκιανὸς στενοχωρέθηκε ἄρκετα εἰς αὐτοὺς τοὺς γάμους βλέποντας στὸ πλάι τοῦ φίλου του μιὰ γυναῖκα ἀσχημὴ καὶ πειὸ μεγάλῃ του κατὰ πολὺ. Ἀλλὰ δὲν ἀπέδειξε τίποτε καὶ συνεχάρη τὸν φίλον του.

— Ξεῦρω, εἶπε. Ὁ Φρεσσὸν πῶς εἶνε μεγαλύτερη ἀπὸ ἐμέ, μὰ τὸ κυριώτερον εἶνε ποῦ δὲν φαίνεται σὰν μητέρα μου.

— Ὅπως ἡ κ. Ἀνδρέ μὲ μένα εἶπε χαμογελῶντας ὁ Λουκιανός.

— Ἄ; ὄχι, φίλε μου. Ξεῖρεις πῶς καθόλου δὲν φαίνονταν μητέρα σου. Εἶνε ἔμορφη πολὺ περισσότερο ἀπ' τὴν γυναῖκα μου. Μὰ πές με τώρα, ἔχεις νὰ ἀπ' τὴν κ. Ἀνδρέ;

— Ὅχι, δὲν τὴν εἶδα.

— Ξεῖρεις, ἀλλάξαι ἰδέες γι' αὐτὴν, ἀφοῦ σκέφθηκα καλά. Κατὰ βάθος δὲν εἶνε κακὴ γυναῖκα δὲν εἶχε ἄτιμες προθέσεις.

Εἶχε γιὰ σένα ἀληθινὴ ἀφοσίωσι. Εἶνε λυπηρὸ γιὰ σένα ποῦ δὲν τὴν ξαναβρες. Θὰ ἦταν εὐχάριστη καὶ ὠφέλιμη συντροφιά. Θὰ εἶσθε ἕνα εἶδος καλῆς οἰκογενείας.

— Ἄχ! ἀνεστῆναξέ, ἀφρόνιστα ὁ Λουκιανός, τί κρίμα νὰ μὴν ἦταν δέκα χρόνια μικρότερη ἡ κ. Ἀνδρέ.

— Μὰ τὴν αἴστιν μου ἀλήθεια εἶπε ὁ Φρεσσὸν. Καὶ λίγα χρόνια ἀκόμη ἂν εἶχε ὀλιγώτερα, μὲ τὸ νεαρὸ ἔθος τῆς, θ' ἀποτελοῦσε ἀρεκτὰ εὐάρμοστον ἡμισού σου. Ὁ Λουκιανὸς κατόπιν δὲν ἔκρινε τὴν μεγάλην του ἐπιθυμίαν διὰ τὸν γάμον ἀπὸ τὴν κ. Ἀνδρέ. Καὶ κατόπιν ἤρχισαν μακρὸν συζητήσιν διὰ τὸν γάμον ὡς πρὸς τὰς ἰδέας τὸν φίλον τοῦ Λουκιανοῦ Ναργκῶ καὶ Φρεσσὸν καταλήγοντες:

— Ὁ φίλος σας Φρεσσὸν νυμφεῖται μιὰ κόρη μεγαλύτερη του οὔτε ἔμορφη, οὔτε ποθητὴ καὶ τὴν πανθρεύεται μόνον γιὰ τὴν προίκα τῆς. Πράγμα ποῦ δὲν θὰ τὸ ἔκαρνε ὁ Ναργκῶ.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Λουκιανός. Διότι ὁ Ναργκῶ ἀπωθεῖ, ὄχι μόνον γάμον χάριν χρημάτων, ἀλλὰ πᾶν εἶδος γάμου. Δὲν παραδέχεται γάμον εἰς ἄνθρωπον τοῦ ἀνείματος. Νομίζει αὐτὸ ἠθικὴν κατὰπτωσιν.

— Ἐχει ἄδικον. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ψεύτικη θεωρία μὲ φαίνεται πειὸ καλὴ ἀπ' τὴν φρόνιμη ἰδέα τοῦ Φρεσσὸν.

— Εἶνε περίεργον, διέκοψεν ὁ Λουκιανός πικρῶς, σεις μιὰ τόσο καλὴ γυναῖκα κατακρίνεται ἕνα ἱατρὸν.

(ἀκολουθεῖ).

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ © ΙΡΙΣ ©

Μεγάλη ὁδὸς Πέραν ἑναντι Ρωσ, Πρεσβείας ἀρ. 430

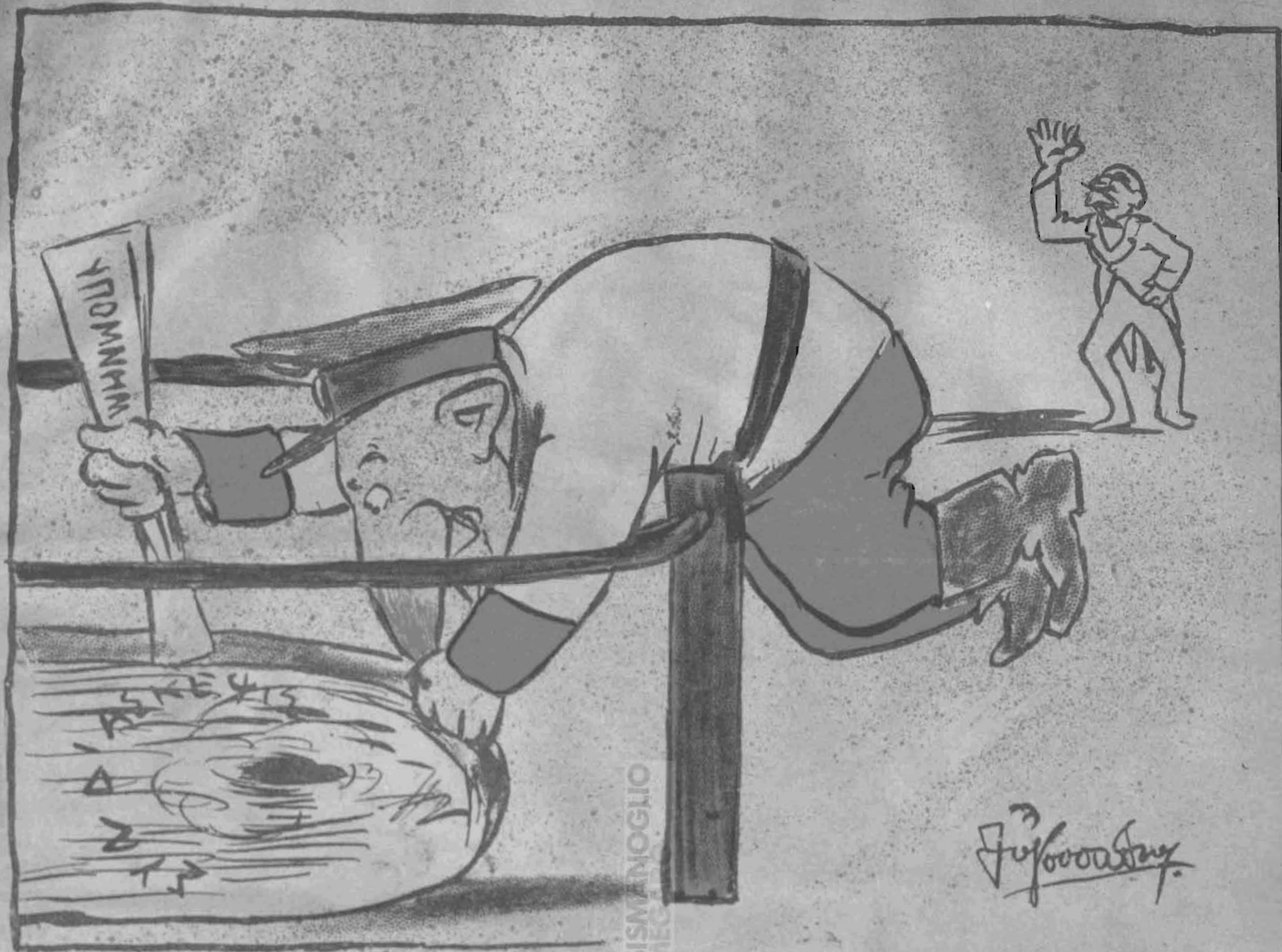
ΚΑΜΠΙΝΕ ΚΑΡΤ—ΠΟΣΤΑΛ ΑΓΚΡΑΝΔΙΣΕΜΑΝ

Ιταλός -- Έννοιά σου, και χωρίς τὸ δικό μου τὸ λουλούδι,
δὲν ἔχει πέρασι τὸ μπουκέτο σου στὴν Κερά Συνδιάσκεψι.

Η ΟΛΑΝΔΙΑ ΘΑ ΠΑΡΑΔΩΣΗ ΤΟΝ ΚΑΙΖΕΡ

Χά, χά, τι ωραίες τρούπες στο νερό.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ ΚΑΙ ΛΗΛΦΟΡΗ.

‘Η Δίκη — Μὰ τί κάμεις τόσες ώρες... ἐπὶ τέλους δὲν μπορε-

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Τυχαίως βρέθηκα προχθές εις ένα πλούσιο γάμο όπου με βάλαν ξαφνα τὸν λογιστὴ νὰ κάμω νὰ παραλάβω ποὺ θὰ πῆ τῆς νύφης τὰ προικιά, οινδόνια, κι' υποκάμισα ἐπιπλα καὶ λοιπὰ. Τὶ ἐπιπλα θαυμάσια! Ρωτῶ ποῖός τὰ κάνει καὶ μ' ἴστειλαν μὲ τὸ ἐξπρές στοῦ Ποταμιάνου Γιάννη. Πηγαίνουμε εἰς τοῦ Γαμπροῦ, ἐκεῖ πλέον τὰ χάνω, τὰ ἐπιπλα τοῦ τάκαμε μού λέει στὸν Ποταμιάνο! Πηγαίνω ἔπειτα ἀπ' ἐκεῖ, σ' ἕνα Ζυθοπωλεῖο, ποὺ εἶδα τέτοια ἐπιπλα ποὺ σ' ὅλον μου τὸν βίό, δὲν εἶδα. Καὶ ἐρώτημα στὸν νοικοκύρη βάνω, ποῖός τάκαμε; Καὶ μ' ἔστειλε στὸν Γιάννη Ποταμιάνο. Κατόπιν φεῖ γω ἀπ' ἐκεῖ στὸν καφενὲ πηγαίνω, ἐπιπλα πάλι βλέπω ἐκεῖ, ποὺ ἀπὸ τὸν νοῦ μου βγαίνω, Ρωτῶ πάλι ποῖός τάκαμε; Κι ἐκεῖνος ἐξεμάνη — Μὰ ποὺ ἄλλον βρὲ ἀδελφέ; Στὸν Παταμιάνο Γιάννη! Θίμως' ἐκεῖνος, μὰ κι ἐγὼ τὰ μάτια μου γουρλόνω, κι' εἶπα: — μὰ ἕνα ξυλοουργὸ ἔχετε ἐδῶ μόνο; κι ἐκεῖνος μοῦτε εἰν πολλοί, μὰ ὅμως σάν τὸν Γιάννη κανέναν τέτοια ἐπιπλα εἰς τὸν γτοινοιά δὲν κάνει. Καὶ ἂν ποτὲ σοῦ χρειασθῆ στο λέω πρὸς τιμὴ του πῶς ὅλοι ξέρουν νὰ σοῦ ποῦν, ποὺ εἰν τὸ μαγαζὶ του. Πλὴν γιὰ νὰ εἶσαι σίγουρος, καὶ νὰ μὴν τὸν γυρεύης, στὸν Γαλιτῆ, εἰς τὸν Χριστὸ ἔναντι θὰ τὸν εὔρης.

I. ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ

ΒΙΡΓΙΝΙΑ

Δ' ΡΟΔΙΝΟ ΣΤΕΦΑΝΩΜΑ
(Συνέχεια)

"Εκλαιε ακόμη πολύ η Βιργινία μέσα στο στεφάνωμα της εὐτυχίας μας και ανάμεσα στην βροχή τῶν φιλιῶν μας. "Εκλαιε δάκρυα πίκρας και χαρᾶς. Και με εἶπε σφογγίζοντας τὰ δάκρυά της.

— Σκότωσέ με, ἀντί νά μ' ἀγαπᾶς. Δέν μ' ἀξίζει ἀγάπη γλυκειά σάν τήν δική σου. "Εσὺ ἔχεις στήν ψυχὴ σου ὅ,τι εὐγενικό, και ἡ καρδιά σου εἶνε ἄσπιλη και ἀμόλυντη, δέν σου ταιριάζει νά λερωθῆς με τήν δική μου κατασπιλωμένη καρδιά. Τὰ χεῖλή μου εἶνε κληρωμένα ἀπ' τὰ ἄνομα φιλιὰ του και τὰ στήθη μου ποιοῦν τήν ἀνανδρία του. Τὸ πρῶτο μου φιλλὲ κλεμμένο, κι' ἡ πρώτη μου ἀγάπη ἀδικημένη. "Η ἀγκαλιά μου ἔκλεισε φεῖδι και θά εἶνε κακία ἀπ' τῆς μεγαλειότερες, νά κλείση φρεσκανοιγμένο λουλοῦδι. Τὸ χέρι μου και τὰ λόγια μου ἔμαθαν ἀλλοῦ πρῶτα τήν γλῶσσα τοῦ χαιδοῦ. Κι' ἔκλαιε πηριαντένια δάκρυα ποῦ στάλαζαν δυνατὰ ἐπάνω στά χεῖρια μου.

Τῆς εἶπα τότε:

— "Οχι, Βιργινία, μὴν κλαῖς πειά. Σήκω δόξασε τὸν Θεὸν γιὰ τήν τορνή μας εὐτυχία. Παρακάλεσέ τον μαζί μου πάντα νά μᾶς ἀγαπᾶ και ξέχασε τῆς περασμένες πίκρες. Δόξασε τὸν Θεὸν γιὰ τὰ θύματα τῆς "Αγάπης εἶνε πάντα ἐκλεκτοί. "Επειτα Βιργινία ἔχε καρδιά, γιὰ τὴν ζωὴ μας μόνο δύναμι στήν καρδιά χρειάζεται γιὰ τῆς παντοεινές, τῆς ἐξακολουθητικῆς πίκρες της. Στήν ζωὴ, ὄλο και προσπαθοῦμε νά ξεχάσουμε τὰ βιάσανά μας.

Σὺ νά παρηγορήθηκε με τὰ λόγια μου ἡ Βιργινία, σφόγγισε τὰ δάκρυά της και με εἶπε:

— Ναι, ἔχεις δίκαιο, χρειάζεται θάρρος, ἀφοῦ ἔχω τήν συγχώρεσί σου. "Αγάπα με, νά ξαναζήσω. Νά ξαναγεννηθῶ στήν ἀγκαλιά σου, Λουλοῦδι ποτισμένο με τήν εὐτυχία σου.

Πολλὰ συναισθήματα με κυρίευσαν.

Εἶχα τῆς σκληρότερες ἐντυπώσεις μὰ και ἀπέραντη χαρά. "Ισως ἡ χα-

ρά μου νά ἦταν ἀπ' τήν ψυχικὴ εὐχαρίστησι ποῦ συγχώρεσα και πῆρα στήν ἀγκαλιά μου μιὰ γυναῖκα ποῦ ἔπρεπε νά διώξω γιὰ τὸ θανάσιμο ἀμάρτημά της. "Ισως ὅπως ἔπεισα τὸν ἑαυτό μου νά μὴ ἦταν φταιξιμο δικό της. Μὰ μήπως ἐνδιέφερε αὐτὸ τὸν ἀνθρώπινο ἀνεξάρτητο ἐγωῖσμό μου;

"Υστερα πῆραμε ἓνα σφικτὸ ἀκόμη τελευταῖο φιλλὲ και ἡ τριαντάφυλλιά ποῦ κινήθηκε σκόρπισε ἐπάνω μας τὰ μισομαραμμένα τριαντάφυλλά της σ' ἓνα στεφάνωμα μυρωμένο.

Με εἶχε φανεῖ τότε πῶς ἦταν συμβολικὸ αὐτό.

(ἀκολουθεῖ).

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Τὴν Κυριακὴν 28 λήγοντος δίδεται ἐν τῇ εὐρείᾳ αἰθούσῃ τῶν Σχολῶν Γαλιτᾶ οἰκογενειακὴ μουσικοχορευτικὴ ἡμερὶς ὑπὸ τοῦ «Ὁμίλου τῶν φιλομούσων». Δέν ἀμφισβῆλλομεν ποσῶς περὶ τῆς ἐξοφλισμένης ἐπιτυχίας τῆς ἡμερίδος βασιζόμενοι εἰς τὰς ἀξιοκαίνορας προσπάθειάς τοῦ συμβουλίου, πρὸς τὸ ὅμως ἀπαιτεῖται εἰληκρινῆς και σοφῆς ὑποστήριξις ἀπὸ μέρους τοῦ φιλομουσίου κοινῶν μας και διὰ τοῦ Γαλιτᾶ εἰς τοῦ ὁποίου τὰς εὐγενεῖς προσπάθειάς προστίθεται μιὰ ἀκόμη.

ΕΥΓΕΝΗΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν διοργανώθη οἰκογενειακὴ ἐκδρομὴ ἐν τῷ κήπῳ Βεβεκίου ὑπὸ τῶν φιλοτίμων νέων κ. κ. Δημ. Μανίκα, Ε. Δημητριάδου και Α. "Αζαρία ὑπὲρ τῶν προσφύγων τῆς συγκαταθέσει τῆς Κεντρικῆς ὑπὸ τῶν προσφύγων ἐπιτροπῆς. "Η κακοκαιρία συνετέλεσε εἰς σκληρὰν ἀποτυχίαν τῆς ἐκδρομῆς και ἡ εὐγενὴς προσπάθεια τῶν ἐν λόγῳ φιλοτίμων νέων οὐδὲν κέρδος ἀπέφερεν. Συγγαίρομεν αὐτοὺς και νομίζομεν μεγίστην ὑποχρέωσιν τοῦ διαχειριστοῦ τοῦ κήπουκ. Μακριγιάννη ὅπως παραχωρήσῃ και τὴν Κυριακὴν ταύτην τὸν κήπὸν του χάριν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ και ὅπως ἡ φιλοτιμία αὐτῆ μερίμνα ἀποφέρει τὸν ποθοῦμενον καρπὸν, ἀφοῦ ἄλλωστε διὰ τὴν ἀποτυχούσαν φορὰν ἐπληρώθη ἀρκετὰ στρογγύλον ποτόν.

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ

Γαλιτᾶ. Περμπτοπάζαρον, Ζιντζιρλή γὰν Ἀρ. 1 τυπογραφεῖον «Ἐστίας». "Ωραι γραφείου 10 — 12 π. μ. και 2 — 5 μ. μ. Τηλέφωνον Πέρα 752.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΝΑΣ ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

"Ο δικηγόρος ἐπέμενε, ὅτι ἦταν τρέλλα. Πῶς ἄλλοιῶς νά ἐξηγηθῆ αὐτὸ τὸ παράξενο ἔγκλημα; "Ενα πρῶι μέσα στῆς καλαμιὰς βρῆκαν τὰ πτώματα ἑνὸς ἀνδρός και μιᾶς γυναῖκος δύο ἀνθρώπων γνωστῶν και πλουσιῶν ποῦ πανδρεύθησαν τὸν προηγούμενον χρόνον. "Η ἀνάκρισις τίποτε δέν ἠμποροῦσε ν' ἀνακαλύψῃ κανεὶς δέν ἤξευρε τίποτα. Θά ἐγκατελείπαν τὴν ὑπόθεσι ἂν δέν παρουσιαζόνταν ἓνος ξυλοφυγὸς νά παραδοθῆ μόνος του. Εἰς ὅλες τῆς ἐρωτήσεις ἀπαντοῦσε: «Τὸν ἀνδρα τὸν γνῶριζα πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, τὴν γυναῖκα πρὶν ἀπὸ ἔξη μῆνες. "Ερχονταν συχ. ἀ στὸ μαγαζὶ νά τοὺς διορθώσω τὰ παλιὰ τους ἐπιπλα». Και ὅταν τὸν ρωτοῦσαν: «Γιὰ τὸς σκότωσες;» Ἀπαντοῦσε ἐλίμονα: «Τοὺς σκότωσα γιὰ τὴν ἠθέλα νά τοὺς σκοτώσω». Δέν μπόρεσαν νά τοῦ ἀποσπᾶσουν τίποτ' ἄλλο.

"Ο δικηγόρος ὑπεστήριξε, ὅτι ἦταν τρέλλα. Πῶς νά παραδεχθῆ κανεὶς ὅτι ὁ ἐργάτης αὐτὸς σκότωσε τοὺς καλλιτέρους πελάτας του, ποῦ σὲ δύο χρόνων διάστημα εἶχαν κάμει σ' αὐτὸν δουλειὰ τριῶν χιλιάδων φράγκων; Μία μόνη ἐξήγησις παρουσιαζόνταν ἡ τρέλλα. "Ο δικηγόρος ἔκαμε μιὰ θαυμασιὰ ἀγόρευσι. "Ολοι προσέβλεπαν τὴν ἀθώωσι τοῦ κατηγορουμένου. "Ο εἰσαγγελεὺς δέν ἐπέμενε πειά. Τότε ὁ πρόεδρος ἔθεσε σιτὸν ὑποδιοικητὴν τυπικὴν ἐρώτησι:

— Κατηγοροῦμενε, ἔχεις νά προσθέσῃς τίποτε πρὸς ὑπεράσπισίν σου;

Αὐτὸς σηκώθηκε. "Ἦταν μικροῦ ἀναστήματος, ξανθός, με γκριζὰ τριχὰ μάτια. "Η δυνατὴ και διαυγὴς φωνὴ του με τῆς πρῶτες λέξεις τοὺς ἔκαμε ν' ἀλλάξουν τὴν ἰδέα ποῦ εἶχαν σχηματίσει γι' αὐτόν. Μίλησε τόσο καθαρὰ ὥστε τὰ λόγια του ἀκούονταν ἴσα με τὸ βάθος τῆς αἰθούσης.

— Πρόεδρέ μου, ἐπειδὴ δέν θέλω νά κλεισθῶ σὶ φρενοκομεῖο, προτιμῶντας και τὴν λαιμητόμο ἀκόμη, θά σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Σκότωσα αὐτόν τον ἀνδρα κι' αὐτὴν τὴν γυναῖκα ἐπειδὴ ἦταν γονεῖς μου. Τώρα ἀκοῦστέ με και κρίνετέ με. Μιὰ γυναῖκα, ποῦ γέννησε ἓνα παιδί τὸ ἔστειλε κάποιον στήν παραμάνα. Τὸ μόνο ποῦ ἤξευρε ἦταν τὸ μέρος ὅπου τὸ ἔγκλημά της εἶχεν ὀδηγήσῃ τὸ μικρὸ ἀθῶο πλάσμα, καταδικασμένο στήν αἰωνία ἀθλιότητα, τὸ αἶσχος μιᾶς παράνομης γεννήσεως, ἀκόμη και σιτὸν θάνατο, ἀφοῦ τὸ ἀφῆσαν, ἀφοῦ ἡ παραμάνα μὴ παίρνοντας πειά μισθὸ μποροῦσε νά ὑποφέρῃ ἀπὸ πείνα, νά πεθάνῃ ἀπὸ ἐγκατάλειψι. "Η γυναῖκα ποῦ με ἀνέθρεψε ἦταν πειά τμῖα, πειά μεγάλη, πειά μάννα ἀπὸ τὴ μάννα μου. Με με-

ΑΝΔΡΕΣ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΠΑΙΔΙΑ, ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ 'ΕΛΕΦΑΝΤΑ'

παρὰ τὸ Τούνελ Γαλιτᾶ Ἀρ. 6

γάλωσα. Είχε άδικον κάμνοντας τὸ κινδύνον της. Καλλίτερα νὰ ρίχνουν αὐτὲς τῆς ἄθλιες ὑπάρξεις ὅπως πειοῦν στοὺς δρόμους τῆς βρωμῆς. Μεγάλωσα σάν ἕνας ἄτιμος. Τὰ παιδιὰ μιά μέρα με φώναξαν «Μοῦλε». Τὸ εἶχαν ἀκούσει ἀπὸ τὸ σπῆτί τους χωρὶς νὰ ξεύρουν τί σημαίνει. Δὲν τὸ ἔξευρα οὐτ' ἐγὼ, μὰ τὸ αἰσθάνθηκα. Μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἦμουν ὁ πειὸ ἔξυπνος στὸ σχολεῖο. Θὰ γινόμουν ἴσως ἕνας ἀπὸ τοὺς διαλεκτοὺς ἀνθρώπους, πρόεδρέ μου, ἔάν οἱ γονεῖς δὲν ἔκαμναν αὐτὸ τὸ ἔγκλημα. Ἦμουν τὸ θῦμα κι' αὐτοὶ οἱ ἔνοχοι. Ἦμουν χωρὶς ὑπεράσπισι κι' αὐτοὶ χωρὶς οἶκτο. Χρωστοῦσαν νὰ μ' ἀγαπήσουν καὶ με πέταξαν. Ἐγὼ τοὺς ὄφειλα τὴν ζωὴ. Μὰ εἶναι δῶρο ἡ ζωὴ; Ἡ δική μου τοῦλάχιστον ἦταν μιά δυστυχία. Ὑστερα ἀπὸ τὴν αἰσχρὴ ἔγκατάλειψί τους ἤθελαν κάτι περισσότερο ἀπὸ ἐκδίκησι. Ἐνας ἀνθρώπος βιασμένος κτυπᾷ ἕνας ἀνθρώπος ἀπατημένος, ἕνας ἀνθρώπος αἰμασμένος σκοτώνει. Ἐκδικήθηκα, σκότωσα. Ἦταν τὸ νόμιμο δικαίωμά μου. Πῆρα τὴν εὐτυχισμένη τους ζωὴ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς φρικτῆς ζωῆς ποὺ μοῦ εἶχαν ἐπιβάλλει. Θὰ με πῆτε πατροκτόνο. Ἦσαν γονεῖς μου αὐτοὶ γιὰ τοὺς ὁποίους ἦμουν μία κηλὶς ἀτιμίας; Ζητοῦσαν μιά ἐγωϊστικὴ ἡδονή, ἔκαμναν ἀπρόοπτα ἕνα παιδί. Τὸ ξέγραψαν αὐτὸ τὸ παιδί. Ἦταν ἡ σειρά μου νὰ κάμω τὸ ἴδιον γι' αὐτοὺς. Καὶ ὁμως, τελευταία ἀκόμη, ἦμουν ἔτοιμος νὰ τοὺς ἀγαπήσω. Πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια ὁ πατέρας μου μπῆκε γιὰ πρώτη φορά στὸ μαγαζί μου. Δὲν ὑπέθετε τίποτα. Μοῦ παρήγγειλε δύο ἐπιπλα. Εἶχε πάρει πληροφορίας ἀπὸ τὸν παπᾶ. Μ' ἔδινε δουλειὰ καὶ καλοπλήρωνε. Στὴν ἀρχὴ αὐτοῦ τοῦ χρόνου ἦλθε κι' ἡ γυναῖκά του. Ὁταν μπῆκε ἔτρεψε. Μοῦ ζήτησε νερό. Κύτταξε τὰ ἐπιπλα σάν τρελλή. Ξαναἤλθαν τὸν ἄλλο μῆνα. Ἦταν ἡρεμῆ. Ἀκόμη τρεῖς φορές τὴν εἶδα χωρὶς νὰ μαντέψω τίποτα. Μιά μέρα ὁμως ἄρχισε νὰ μοῦ μιλῇ γιὰ τὴν ζωὴ μου, γιὰ τοὺς γονεῖς μου. Ἀπάντησα: «Οἱ γονεῖς μου, κυρία, ἦταν κάτι ἔλλεινοὶ ποὺ με ἄφισαν». Ἐφερε τὸ χέρι στὴν καρδιά κι' ἔπεσε ἀναίσθητη. Ἀμέσως συλλογίσθηκα: «Εἶναι ἡ μάνα μου». Δὲν ἀποδείχθηκα ὁμως. Ζήτησα πληροφορίας. Ἐμαθα, ὅτι μόνο πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἦταν παντρεμμένοι. Ἡ μητέρα μου εἶχε χηρέψει πρὸ τριῶν χρόνων. Δισδίδονταν, διὰ ἀγαπώντιαν ἀπὸ τότε ποὺ ζοῦσε ἀκόμη ὁ πρῶτος ἀνδρας, μὰ δὲν εἶχαν ἀποδείξει. Περίμενα. Ἐνα βράδυ ξανάλθε με τὸν πατέρα μου. Φαίνονταν συγκινημένη. Ὑστερα, ὅταν ἔφρευγε μοῦ εἶπε. «Θέλω νὰ περνᾶτε καλά, ἐπειδὴ φαίνεσθε δουλευτάδικο παιδί: θὰ σκέπτεσθε βέβαια νὰ παντρευθῆτε». Ἐρχομαι νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ διαλέξετε τὴν γυναῖκά σας. Ἐγὼ μὴν φορᾶ παντρευθῆκα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, καὶ ξέρω τί τραβᾷ κανεῖς. Τώρα εἶμαι πλουσία. Νὰ ἡ προικὰ σας». Καὶ μοῦ-

δωσε ἕνα φάκελλο σφραγισμένο. Τὴν κύτταξα στὸ μάτια κι' ὕστερα τῆς εἶπα: «Εἶσαι ἡ μάνα μου;» Ὅπισθοχώρησε τρία βήματα. Ἐκεῖνος τὴν συγκράτησε στὴν ἀγκαλιά του καὶ μοῦ φώναξε: «Εἶσαι τρελλός». Ἀπάντησα. «Καθόλου. Ὅμολογῆστε, ὅτι εἶσθε γονεῖς μου καὶ θὰ σᾶς φυλάξω τὸ μυστικόν». Κλείδωσα τὴν πόρτα καὶ ξαναεἶπα. «Κυττάξετέ τὴν λοιπὸν καὶ ἀρνηθῆτε ἀκόμη ὅτι εἶναι μάνα μου». Ἐκεῖνος βλέποντας τὴν πόρτα κλειστὴ μοῦ φώναξε. «Ἄν δὲν μ' ἀνοίξης θὰ σὲ χῶσω στὴ φυλακή». Ἀνοίξα τὴν πόρτα καὶ τοὺς εἶδα νὰ χώνονται στὸ σκοτάδι. Τότε μοῦ φάνηκε ὅτι ὄρφανεψα. Μία ἐξέγερσι τῆς δικαιοσύνης, τῆς τιμῆς, τῆς ριμαγμένης ἀγάπης, γεννήθηκα μέσα μου. Ἐτρεξα νὰ τοὺς προφθάσω. Τοὺς ἀντάμωσα. Ἡ νύχτα ἦταν ὀλόμαυρη. Πήγαινα σιγὰ — σιγὰ ἐπάνω στὰ χόρτα. Ὁ πατέρας μου τῆς ἔλεγε: «Τὸ σφάλμα εἶναι δικόν σου. Μπορούσαμε κι' ἀπὸ μακρὰ νὰ τὸν βοηθήσουμε. Εἶναι τρέλλα γιὰ τὴ θέσι μας αὐτὲς ἡ ἐπισκέψεις». Τότε ρίχθηκα ἔμπρός τους, ἰκευτικά: «Βλέπετε εἶσθε γονεῖς μου. Μὲ διώξατε μιά φορά καὶ πάλι θὰ με διώξετε;» Τότε πρόεδρέ μου, σήκωσε τὸ χέρι του ἐπάνω μου, σᾶς τὸ ὀρκίζομαι στὴν τιμὴ μου, στὸν νόμο, στὴν Δημοκρατία. Μὲ χτύπησε καὶ καθὼς τὸν ἔπιασα ἀπὸ τὸ κολλάρ, τραβήξε ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα περιετρόφο. Κοκκίνησαν τὰ μάτια μου, δὲν ξέρω πειὰ εἶχα ἀπάνω μου τὸν διαβήτη. Τὸν χτύπησα, τὸν χτύπησα ὅσο μποροῦσα. Τότε ἐκεῖνη ἄρχισε νὰ φωνάζη. «Βαίθεια, στὸ δολοφόνος!» καὶ τραβοῦσε τὸ πηγούνι μου. Φαίνεται διὰ τὴ σκότωση καὶ ἐκείνην, ξύρω κι' ἐγὼ τί ἔκαμνα ἐκείνη τὴν ὥρα; Ὑστερα ὅταν εἶδα καὶ τοὺς δύο ἀπὸ χῶμα τοὺς ἔρριψα στὸν ποταμό. Νὰ, τώρα δικαστέ με.

Ὁ κατηγορούμενος ξανακάθησε. Μὲ αὐτὴ τὴν ἀποκλισην ἡ ἀπόφασις ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἄλλην συνεδρίασιν.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ Π. ΠΑΛ.

—Τὶ πίνεις Χριστέ μου νὰ σὲ κερᾶσω;
—Ρετσίνα ἀθηναϊκή!
Ἐφθασε!
Ἐφθασε!
ἡ Ἀθηναϊκὴ ρετσίνα εἰς τὸ Μικρὸν Γενῆ Λουριᾶ τοῦ κ. Θ. Καλλιγᾶ Μεγ. ὁδὸς Γαλατᾶ ἀρ. 224.

Ἐπεύθυνος Γ. Σ. Νικολαΐδης

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ἡ «Νέα Γενεά» ἀπὸ σήμερον ἀνέθεσε τὸ καλλιτεχνικὸν αὐτῆς μέρος εἰς τοὺς ἀρίστους τῶν γελοιογράφων μας κ. κ. Ν. Καστανάκη καὶ Κ. Θεοδωρίδην. Δὲν ἀμφιβῆλλει δὲ διὰ τοῦτο ποσῶς πλέον, ὅτι οἱ ἀναγνώσται τῆς θέλουν μένει τελείως εὐχαριστημένοι.

Τοῦ κ. Θ. Σιδεροπούλου τελείως ἀποχωρήσαντος τῆς «Νέας Γενεᾶς» παρακαλοῦνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ἵνα ἀποτείνωνται, ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν διὰ πᾶσαν ὑπόθεσιν ἀφορῶσαν τὴν «Νέαν Γενεάν».

ΘΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΙΔΩΝ ΤΟΥ κ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΤΟΥ

Ἐπὶ τέλος τὴν Κυριακὴν 28 Ἀπριλίου τῆ 5ῃ ὥρᾳ μ.μ. γίνεται ἡ ἐναρξίς τῶν ὀνομαστικῶν ἡμερίδων τοῦ «Χεδιβιάλ» εἰς τὴν κομψὴν καὶ ἠλεκτροφώτιστον αἴθουσαν τοῦ Μπαρ τῆς (Μπέλα Βίστας) παραπλεύρως τοῦ κήπου τοῦ Ταξείμ, με πλήρη ὀρχήστραν. Ἐπίσης ἐκάστην Τρίτην καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ τῆς 5ῆς—9ῆς μ. μ. ὥρας, οἱ φίλοι τοῦ χοροῦ ἄς μὴ χάσουν τὴν εὐκαιρίαν.

Ἡ ΑΜΑΡΤΩΛΗ

Παπᾶ, ἂν ἔρθῃ μὲ μελαχροινὴ νὰ τὴν ἑομολογήσης, κοντοῦλα, ἀφράτη, με γλυκειὰ φωνή, πρόσδεξέ μὴν τυχόν καὶ τὴν ἀφήσης νὰ μεταλάβῃ—ἡ ἀμαρτωλὴ δὲν νῆστευε μὴ μέρᾳ τὸ φίλι.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

Ἡ ΤΕΧΝΗ Ν' ΑΓΑΠΑΣ
ΘΑ ΣΑΣ ΤΟ ΜΑΘΗ
O
CATULLE MENDES

Τύποις «ΕΣΤΙΑΣ»

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΥΛΟΥΡΓΙΚΗΣ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ
ΓΑΛΑΤΑ ΜΟΥΜΧΑΝΕ 55

